

Čj. SPR-1995/08-28

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 25. března 2015 takto:

Řízení proti Ing. Bc. Františku Rynešovi, ... který se měl dopustit přestupku podle § 44 odst. 2 písm. e), f) a i) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s tím, že shromažďoval prostřednictvím kamerového systému instalovaného na domě na adrese L. Pokorného 46/43, 674 01 Třebíč, osobní údaje osob pohybujících se po ulici před domem a vstupujících do domu na druhé straně ulice, a to bez jejich souhlasu, aniž by tyto osoby o zpracování osobních údajů informoval a aniž by splnil oznamovací povinnost o tomto zpracování vůči Úřadu pro ochranu osobních údajů, čímž měl porušit povinnost stanovenou v § 5 odst. 2, § 11 odst. 1 a § 16 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., se podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích,

zastavuje,

neboť skutek, o němž se vede řízení, není přestupkem.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 2 písm. c), e), f) a i) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s provozováním kamerového systému bylo zahájeno dne 27. května 2008 doručením příkazu zn. SPR-1995/08-4 ze dne 23. května 2008. Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál Policie České republiky, obvodního oddělení Třebíč, čj. ORTR-8005-5/PŘ-2007-17, postoupený Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) dne 7. dubna 2008 a skutečnosti uvedené ve zjištěních Úřadu, které jsou součástí spisového materiálu. Na základě včas podaného odporu byl příkaz zrušen a správní orgán pokračoval ve správním řízení.

V rámci správního řízení proběhlo dne 26. června 2008 ústní jednání s Ing. Bc. Františkem Rynešem, při kterém mj. navrhl výslech jím navržených svědků, přičemž byl správním orgánem vyzván k doplnění dalších údajů a uvedením k čemu mají být svědci přesně vyslechnuti. Požadované doplnil účastník řízení dne 4. července 2008.

Správní orgán vydal dne 4. srpna 2008 rozhodnutí zn. SPR-1995/08-10, kterým byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 1.500 Kč za spáchání přestupků podle § 44 odst. 2 písm. e), f) a i) zákona č. 101/2000 Sb. Na základě podaného rozkladu proti tomuto rozhodnutí předseda Úřadu svým rozhodnutím zn. SPR-1995/08-19 ze dne 5. ledna 2009 změnil výrok napadeného rozhodnutí, který doplnil o časové určení, ve kterém mělo k přestupku dojít, ve zbytku (tj. rozhodnutí o vině a sankci) rozhodnutí potvrdil.

Proti rozhodnutí předsedy Úřadu podal účastník řízení žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem čj. 9 Ca 41/2009-60 ze dne 25. dubna 2012 podanou žalobu zamítl.

Účastník řízení podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 1 As 113/2012-133 ze dne 25. února 2015 rozhodl o zrušení rozsudku Městského soudu v Praze, o zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátil Úřadu pro ochranu osobních údajů k dalšímu řízení.

V rámci odůvodnění rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že je nepochybné, že účastník řízení zpracovával osobní údaje podle § 3 odst. 1, 2 a § 4 písm. a) a e) zákona č. 101/2000 Sb. Provoz kamerového systému byl proto podmíněn splněním § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. V daném případě je však evidentní, že souhlas osob snímaných na veřejném prostranství není možné objektivně získat. Proto Nejvyšší správní soud provedl test proporcionality, zda lze v daném případě uplatnit výjimku z povinnosti disponovat souhlasem se zpracováním osobních údajů podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Dle Nejvyššího správního soudu je třeba spravedlivě zhodnotit každou konkrétní situaci, která se týká zpracování osobních údajů, a to tak, aby byla zachována spravedlivá rovnováha mezi jednotlivými právy. V daném případě jde o posouzení konfliktu práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod) a práva na ochranu života a majetku správce kamerového systému (čl. 6 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). V rámci testu proporcionality Nejvyšší správní soud došel k závěru, že kamerový systém je vhodným prostředkem, který může účastníka řízení ochránit před útoky na jeho obydlí, majetek, zdraví a život (kritérium vhodnosti) a současně je kamerový systém v porovnání s jinými přicházejícími prostředky ochrany (bezpečnostní skla v oknech, atrapa kamery, zvýšení ochranné zdi a další opatření, která účastník řízení provedl, ale bez dosažení cíle) potřebný (kritérium potřebnosti). V závěru testu proporcionality Nejvyšší správní soud porovnal závažnost obou v kolizi stojících práv a dospěl k závěru, že kamerový systém byl provozován v souladu s § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Dále tento závěr Nejvyšší správní soud odůvodnil tak, že byl kamerovým systémem snímán veřejný prostor, a to v efektivní míře a rozsahu.

K informační povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a povinnosti oznámit zpracování osobních údajů podle § 16 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že v daném případě se nejednalo o výjimky z těchto povinností dle § 11 odst. 3 a § 18 odst. 1 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., protože kamerový systém zaznamenával bezprostředně subjekty údajů, tj. získal je přímo od monitorovaných subjektů údajů.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že účastník řízení provozoval kamerový systém v souladu s § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy nemohl spáchat přešupek podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., protože zpracovával osobní údaje sice bez souhlasu subjektu údajů, ale za splnění podmínek uvedených v § 5 odst. 2 písm. e) téhož zákona. Naproti tomu účastník řízení porušil informační povinnost dle § 11 zákona č. 101/2000 Sb. a oznamovací povinnost dle § 16 odst. 1 téhož zákona. Přesto nelze účastníka řízení za porušení těchto dvou povinností postihnout, a to z důvodu právní nejistoty vytvořené nejasným právem Evropské unie a toto právo implementujícím obsahově nejasným českým zákonem, v kombinaci s celkově nekonzistentní správní praxí Úřadu.

Podle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku. S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností Úřadu pro ochranu osobních údajů, který rozhodnutí vydal, proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 25. března 2015

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností